

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δημήτρης σκέφτηκε λίγο καὶ μὴ εἶπε :

— Θὰ γάνουμε καὶ ἄλλο, ἀφέντη. Θ' ἀνέβαινε ὡς τὸ παράθυρο καὶ θὰ πυροβολήσουμε τὸν βρυκόλακα συγχρόνως καὶ οἱ δύο, θὰ σταθούμε καὶ θὰ τοὺς ῥίχνουμε ὥστε νὰ τὸν γάνουμε κόκκινο...

Ἡ σκέψις τοῦ συντρόφου μου δὲν ἦταν κακή. Δὲν μποροῦσαμε ἄλλωστε νὰ γάνουμε καὶ τίποτε καλύτερο. Μὰ θὰ ἐξοντώνονταν ἐπὶ ὁ βρυκόλακος ; Ἐξοντώνεται ἕνας τέτοιος δαίμονας μὲ τίς σφαίρες τῶν τουφεκιῶν ;... Πάντως θὰ τοὺς γάνουμε κακὸ, θὰ τοὺς δείχνουμε τὴ δύναμὶ μας. Καὶ δὲν θὰ τοιμώσε περὶ τῶς νὰ ξαναπατήρη στήν ἑσπεία καὶ νὰ μᾶς βιάσῃ.

Τὸ ζήτημα ἦταν τώρα πὺς θ' ἀνεβαίναμε ὡς τὸ φεγγίτη. Εἶπα τῇ σκέψι μου στὸ σύντροφό μου.

Ὁ Δημήτρης ἔφριξε μὲ ματιὰ γέφυ καὶ μὴ ἀπάντησε :

— Αὐτὸ εἶν' εὐχολο. Πολλὴ εὐχολο μάλιστα.

Γιὰ ἰδίστε...

Σὲ μὴ γυνίκα τοῦ παρεκκληρίου, στὴ δικτὴ πλευρά, ἦσαν σπιγαμένοι μερικὸι ὄγκολοι. Ὁ Δημήτρης μὴ πρότεινε νὰ τοὺς τοποθετήσουμε τὸν ἕνα πάνω στὸν ἄλλο, καὶ αὐτὸ τὸ φεγγίτη τοῦ θολωτοῦ κτιρίου, ν' ἀνέβαινε ὥστερα ἐπάνω καὶ ν' ἀρχίζουμε νὰ ῥίχνουμε τοὺς βρυκόλακας. Σήκωσε μάλιστα καὶ ἔβαλε σφαίρα στὸν τοῖχο τὸν πρῶτο ὄγκολο. Μὰ εἶδα πὺς ἡ δουλειὰ αὐτὴ ἀπατοῦσε κακὸ καὶ δὲν θάταν καὶ σίγουρη. Οἱ ὄγκολοι θὰ κατωκαίνονταν, ἀν' ἐπιχειρούσαμε ν' ἀνέβαινε ἐπάνω σ' αὐτούς. Γι' αὐτὸ, χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ, ἄρπαξα τὸ Δημήτρη ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν παρέστειρα μαζί μου.

— Ἀκολούθησε με, τοῦ εἶπα.

— Τί πρόκειται νὰ γάνῃ ; μὲ ρώτησε.

— Ἀλιόστια, θ' ἀνέβαινε γρήγορα—γρήγορα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου, τοῦ ἔξηρσου, θ' ἀνοίξουμε ἕνα παράθυρο ἀπ' αὐτὰ ποὺ βλέπουν πρὸς τὸ πρῶτο τοῦ παρεκκληρίου καὶ θὰ ῥίχνουμε κάτω ἕνα τραπέζι καὶ ἕνα—δύο καθίσματα. Μ' αὐτὰ θὰ μπορέσουμε νὰ γάνουμε τὴ δουλειὰ μᾶς καλύτερα καὶ ἀσφαλέστερα ὅταν τὰ περφεύσουμε κοντὰ στὸν τοῖχο. Θ' ἀνέβαινε καὶ οἱ δύο ἐπάνω καὶ, χωρὶς τὸν κίνδυνο νὰ γρημιστοῦμε κάτω καὶ νὰ τσακιστοῦμε, θὰ γυφτούμε ἀνεγέρτες σφαίρες στὸ βδελυρὸ χορμὶ τοῦ βρυκόλακου.

Ὁ σύντροφός μου βόηξε τῇ σκέψι μου πολλὸ πὺς καλὴ ἀπ' τῇ δικῇ του. Χωρὶς λοιπὸν νὰ γάνουμε κακὸ, ἀνεβίναμε στὸν πύργο, μῆναι με μὴ αἰθῶσα τοῦ πρῶτου πατώματος, ἀνοίξαμε τὸ παράθυρο καὶ ῥίξαμε κάτω, ὅσο μπορούσαμε σιγὰ, γιὰ νὰ μὴ σπάσουν, ἕνα τραπέζι μὲ χοντρά καὶ γερά πόδια καὶ δύο δρεῖ-τι καθίσματα.

— Καὶ τότε ἐμπρός, εἶπα στὸ Δημήτρη.

Κατιόναμε κάτω, στήσαμε τὸ τραπέζι κάτω ἀπ' τὸ φεγγίτη καὶ ἀπερρώσαμε πάνω σ' αὐτὸ τὰ καθίσματα. Ἐπεί θὰ γτάνουμε εὐχολο ἐκεῖ ποὺ θέλαμε...

Γεμίσσαμε καλὰ τὰ ὅλα μας καὶ εἶπα στὸ Δημήτρη :

— Ἀνέβα. Ἡ μάχη ἀρχίζει...

Τὴ στιγμή αὐτὴ ἀκούστηκε πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας τὸ σκούξιμο τῆς μεγάλης κοιτοβέργας. Δὲν ἔσπρωξε ἄγρια, ὅπως πρὶν. Δὲν ἀπειλοῦσε... Αἰματωμένη ὅπως ἦταν, εἶχε συμμετρικὴ ἡμέρα σ' ἕναν πυρρίσκο γιὰ θρηνησέ. Ομορφότες λιπατέρη, ἀσφαρκτεῖα, ἀπαίσια, σὰν γυναῖκα ποὺ κλαίει τοὺς νεκρούς τῆς.

Εἶχε καταλάβει γιὰ τὸ κίνδυνο διέτρεχε ὁ βρυκόλακος ; Ἐκλεισε τὸ δικὸ του χαμὸ ἢ τὸ θάνατο τὸ δικὸ τῆς ;

Ὁ Δημήτρης θέλησε νὰ τὴν πυροβολήσῃ, μὰ δὲν τὸν ἔφριξε. Καὶ δὲν εἶχε ἀδικο.

Τὸ ἀπαίσιο νυχτοπούλι, ἀφοῦ ἔσπρωξε λίγη ὥρα ἀνάδια, χτύπησε ἔξωφρα τὰ ματωμένα φτερά του, ἄ-

Τὰ καταραμένα ζῶα ὁμοῦσαν ἀπάνω μου, σὰν λυσσασμένα !...

γῆος ἕναν τελευταῖο προγυμὸ λιπατέρη καὶ πένθιμο καὶ σοφίστηκε κάτω, μπροστὰ στὰ πόδια μας νεκρὸ !

Σήκωσε καὶ τὸ κοιτάξαμε μὲ περιέργεια.

Ἦταν ἀλγεία, ἀλλόκοτο ποῦλι, μεγάλου σὰν ἀστράουλο, μὲ νύχια σουβλερά καὶ μακρὺς φτερούγες.

Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἔκαμε κατὰλίξη, ἦταν τὸ κεφάλι του. Ἐνα κεφάλι μεγάλο, σὰν τοῦ ἀνθρώπου σχεδόν, μὲ διὰ στρογγυλὰ ματῖα, θολὰ περὶ καὶ νεκρομένη.

— Ἐπὶ τέλους, φοβολόγησε τὸ διαβολοεισεραποῦλι ! ποικιλοῦσε ὁ Δημήτρης. Γυμνάσαμε ἀπὸ ἕναν ἀντίπαλο. Ἡ τρελλόληρα ποὺ νὰ βρίζεται ἄγρια ; Τί νὰ μᾶς σκαρώνει ;...

Μὰ ἡ δόστροχὴ ἡ θεὰ Μαργκότ δὲν ἀκούγονταν ποιεῖν.

Ἀπόλυτη ἡσυχία βασιλεῖ περὶ γύρω μας.

Κι' ἡ ὥρα περνοῦσε, περνοῦσε γρήγορα.

Ἀρπάζα λοιπὸν τὸ σύντροφό μου ἀπ' τὸ πτερόν καὶ τὸν παρέστειρα πρὸς τὸ θολωτὸ κτίριο. Πήδησα ὥστερα πάνω στὸ τραπέζι πρῶτος καὶ τοῦθουσα τὸ χέρι.

Ἐπὶ ἀλλοφρονηθῶντες, ἀνεβίναμε στὰ καθίσματα καὶ τοιμώσαμε τὰ ὅλα μας.

Ὁ βρυκόλακος, ἔαυλόμενος πάνω στὸ μαλακὸ ντιβάν, μὲ τὰ μαῖα βελούδα, μολὲς διακρινόνταν μέσα στὸ σιόφως ποὺ ἔκκερται σ' ἐκεῖ μέσα. Ὡστόσο τὸν διακρίναμε ἀνεγέρτα γιὰ νὰ τὸν πυροβολήσουμε.

Ὁ Δημήτρης τὸν σκόπευε καλὰ.

— Στὸ κεφάλι, τὸν φθόνησα, σκόνοντας κοντὰ του.

— Στὴν καρδιά πρῶτα, καὶ ἀπάντησε ὁ σύντροφός μου. Τὸ εἶχα ἀρπάζει νὰ γυφτοῦ ἕνα ματῖ ποῦλὶ στὴν καρδιά τοῦ καταραμένου. Λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ Δημήτρης τραβήξε τὴ σκανδάλη καὶ πυροβόλησε.

Στὴ λάμψη τῆς φωτιάς τοῦ πυροβολισμοῦ, τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κατωγύριον τοῦ βρυκόλακου φωτίστηκε. Κι' εἶδα μὲ φόβη πὺς εἶχε ἀνοίξει τὰ ματῖα του καὶ μᾶς κοιτάξε ἄγρια, μοχθηρά, μὲ λύσσα. Συγχρόνως ἀκούσα τὸ ἀπάισιο τριξίμο τῶν σουβλερῶν του δοντιῶν.

Ἡ ριζὴ τοῦ συντρόφου μου τὸν εἶχε πετύχει ἀναμικτόλως, γιὰτὶ ἕνα μοιγρῶμα ἔφτασε συγχρόνως σ' αὐτὰ μας, ἕνα μοιγρῶμα ποὺ μᾶς σὲν νάβγαζε ἀπ' τὰ βῆθη τῆς γῆς...

Ἀδιαφρόντως γιὰ τὰ μοιγρῶμα τῶν βρυκόλακων καὶ ἔφροντας καλὰ πὺς δὲν μπορεῖ νὰ σκαρῶθῃ καὶ νὰ μᾶς βιάσῃ, πρὶν δώσει ὁ ἥλιος, τὸν σημάδεψε στὸ κεφάλι καὶ τοῦφριξε, βράζοντας ἕνα στενωρὸ ἄγριας πρῶτος.

Ἀλλὰ δὲν πρόβλεπα νὰ τραβήξω τὴν κάννη τοῦ τουφεκιῶ μου μέσα ἀπ' τίς κερλίδες καὶ ἔνοιωσα ἕνα δυνατὸ δάγκωμα στὸ μῆρο.

Ἐσπρωξα ἑμῆς νὰ δῶ τί εἶχε καὶ μὴ κρανίη φρίξης ἔξωφρα ἀπ' τὸ στόμα μου.

Κάτω στὸ πλακόστρωτο δάπεδο, πάνω σπὸ τραπέζι, στὰ καθίσματα, πάνω στὰ ὅπλα εἴμαστε ἀνεδαμένει, παντοῦ, παντοῦ γύρω μας, εἶχε ἔξωφρι μὴ δάλασσα ἀπὸ νεγρόλους ποικίλους, μὴ δάλα μύνη καὶ ἀπαίσια, ποὺ ἐρχόνταν ὁμογενεῖ ἐναντίον μας, σὰν νάβλε νὰ μᾶς πνίξῃ !...

Ὁ Δημήτρης εἶχε ἀνταλγῆθῃ ἐπίσης τὸν τρομερικτὸ κίνδυνο καὶ κλωσποῦσε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, φοι νάζοντας καὶ βλαπτηνόντας :

— Καταραμένο μέρος !... Ὅρη τῆς Κολάσεως !... Διαβολοεισιντῖα τοῦ διαβόλου !...

Ἀπὸ ποὺ εἶχαν βγεῖ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ποικίλοι, ποῖς τοὺς εἶχε καλέσει, τί τοὺς εἶχε εἰδοποιήσει γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε ὁ βδελυρὸς βρυκόλακος ;

Ὅσοιδήποτε ὁ κίνδυνος δὲν ἦταν μικρὸς.

Εἴμαστε τρομερικτῶν ἀπὸ ἐκατοντάδες ποικίλους, ποῖχαν βγεῖ ἀσφαλῶς ἀπ' τὰ ὑπόγεια, τὰ θεμέλια καὶ τὰ κενώματα τοῦ πύργου. Ὑπάρχον μεταξὺ αὐτῶν τεράστια ἀγοριόπνικα, μὲ σουβλερά δόντια καὶ σπληροβόλια ἄγριεμένα ματῖα. Ὑπάρχον ἀόμοια πρῶτα τυφλοπνικα, ποῖχαν ἀφῆ-

σε τη σάπια και το σκοτάδι των τάφων, για να χορτάσουν με τις σάβρες μας.

Τραυμάζαν γύρω μας σαν μια παραγμένη θάλασσα, δομίζαν βραχίοντες και γυμνίζοντας γύρω απ' το τραπέζι, πάνω στο οποίο ποδοποιάσταν, τα πιο σβέλτα είχαν ανέβει πάνω σ' αυτό, είχαν ληθήσει στα καθίσματα κι' είχαν γαζωθεί με τα νύχια τους στα παντάλωνα μας.

Χτυπώντας τα δυνατές γροθιές, τα ξεκολλήσαμε από πάνω μας και τα ρίξαμε κάτω, τα πατήσαμε και τα συντρίψαμε με τα πόδια μας, μια τι τ' όρεξες;

Ανέβαιναν εναντίον μας διαρκώς νέα, αδιαφορώντας για τον κίνδυνο που διέτρεχαν να ποδοπατηθούν, άφοβα και φρενισμένα.

Είχαμε τραβήξει τώρα τα μαζαίρια μας και χτυπούσαμε στο σωρό, κρατώντας απ' τις αγκυλίδες του φεγγίτη. "Αν καταλατούσαμε και πέφταμε κάτω, είμαστε χαμένοι."

Πρώ πάντων, τα καταραμένα ζώα δομίζαν πάνω π' μένα σαν λουσαμένα, γιατί ο Δημήτρης κατόρθωνε με την τρομερή δύναμή του να τα σαρώνει και να τα διώχνει.

"Η θέσις μας άρχισε να γίνεται κρίσιμη."

Κι' ενώ αγωνιζόμαστε έτσι εναντίον της επιδρομής αυτής, αντίχρησε ξαφνικά ένα τρομερό γέλιο, το γέλιο του βορνώλακα.

Κότταζε το σύνταρο μου κατάληκτος.

Τι ήταν αυτό πάλι;
Γιατί γέλιος ο βδελυρός ζω-
νευρός;

"Αλλοίμονο!... Δεν άρχισαν να καταλάινε τί συνέβαινε."

Το βλέμμα μου έπεσε άποτο-
μως σ' ένα άνοιγμα, απ' το ό-
ποιο φαινόταν ο ορίζοντας και μια
ζωηγή άνοιξις μου ξεφάνε.

"Ο ήλιος έδρασκε!..."

"Η στιγμή της ένέστασης του
βορνώλακα πλησίαζε..."

Δεν μας έκανε παρά λίγη ό-
ρα για να φρόνιμε, να φρόνιμε
το γρηγορότερο.

Μά πως;

Πώς θα περνούσαμε άναμ-
σα απ' τη θάλασσα των άπαι-
σιων πανταίων;

Το γέλιο του βορνώλακα ξε-
κουλούθωσε σ' άντηχη φριζάδα,
ανάτριχαστικό.

Ήταν προειδοποίηση πως η
στιγμή του θανάτου μας πλη-
σάει.

— "Ας κατέβουμε, είπα στο
Δημήτρη."

"Ο Δημήτρης με κότταζε πε-
ρίεργα και μου είπε:

— Θα γαδάρω, άφέντη. Θέ-
λω ξεζυγίσει οι δαδάρω αυτοί."

— "Ετσι κι' άλλους είμαστε χαμένοι, του άπάντησα. Έμπρός,
ζήμε το στανό σου κι' άς προσπαθήσουμε να σωθούμε."

"Ο σύνταρός μου δεν έφερε πια καμιά αντίρρηση. Έκανε τή
σταυρό του και πήδησε πρώτος στη γη, συντρίβοντας τους πανταίους
που βρέθηκαν κάτω απ' τα πόδια του και χτυπώντας δεξιά κι' αρι-
στερά με τον υποκόπανο του όπλου του."

Το θέαμα ήταν τρομακτικό, πρωτοφανές, φοβερό...

"Η θάλασσα των άποκοινοτήτων ζώων είχε συνταραχθεί. Κιόματα
όλόκληρα πανταίων προπαυθάνων να καταλάιναν το Δημήτρη. Έ-
σπασσαν φρενισμένα, πατοΐσαν τα μιν επάνω στα δέ, δάγκωναν με
λίσσα."

Εντιχώς ο Δημήτρης φορούσε ψηλά, χοντρά υποδήματα, μπότες
κινητικές, ποδάρταν πάνω απ' το γόνιτο κι' έτσι προφυλαγόταν
απ' τα δαγκώματα των πανταίων.

Την ίδια στιγμή πήδησα κάτω κι' εγώ. Πατώντας πάνω στο σωρό
των πανταίων, πλησίασα το σύνταρο που μου κί, χτυπώντας γύρω με,
κατορθώσαμε να λυτρωθούμε απ' τον φοβερό κίνδυνο που μας ά-
πειλούσε και να φθάσουμε στην πόρτα του πύργου."

"Αρχίσαν ν' ανεβαίνουν γρήγορα—γρήγορα— τις σκάλες, όταν
άκουσαμε πίσω μας κάτι πομπάκε με ποδοβολητό αλόγου."

"Ήσαν οι πανταίοι!..."

Μας είχαν ακολουθήσει ξαπίσω κι' ανεβαίνουν τη σκάλα κατά έκα-
τοντάδες, γλιστρώντας και γκρεμίζόμενοι κάτω κατά
σωρούς.

Εντιχώς, ο Δημήτρης
είχε μπει στην αθούσα,
άραξε μια πολυθρόνα και
την πέταξε εναντίον του
σωρού.
(Ακολουθεί)

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

"Όπως θα ξέρετε βέβαια, ο φίλος θεατροζός συγγραφέας κ. Ν. Λάσκαρης, είχε ένας από τους πλέον λογαριασμούς "Ελληνας."

Τη μανία του αυτή την επιγραμμάτιος διαμάχη ο δεινότης της «Νέας Αληθείας» της Θεσσαλονίκης κ. Μητρός, με το έξης άμνηστο, το οποίο είχε για τον άθεόφοβο Αθηναίο καλλιτοροιστή:

— Είμαι βέβαιος, ότι ο Λάσκαρης γεννήθηκε μ' ένα καλλιτοροί στο στόμα, κι' όταν έφθι η ώρα—που ο Θεός να μη το δώτη—να κλει-
ση το στόμα του, θα το κλείση μ' ένα καλλιτοροί!...

"Ο βουλευτής Θεσσαλονίκης κ. Ζαφειρός, για να δείξη την μεγάλη
αυτή καλλιτοροματία του Λάσκαρη, διηγήθηκε στον κ. Μητρώ την
έξης φασαρία, την οποία είχαμε ο Λάσκαρης χάρει... ενός λογα-
γνίου:

Μιά μέρα, στα 1913, εισέβαλε—είνε η χρονολογία— στα γραφεία
της «Εστίας», στας Αθήνας, άσφαιρών και άλλωφον.

— "Αδוני, φρόναξε στόν μετρήτη διευθυντή της «Εστίας»,

με τον όποιο συνεδέετο και διά
συγγενείας, είμαι καταστραμμέ-
νος! Σ' ό μόνον μπορείς να με σώ-
σης!... Καί ποτέ να με σώσης."

— Μορέ Νίκο, έχεις πρωί—
πρωί κέρτα και απαγγέλλεις μονο-
λόγους απ' τις κομοδιές σου, του
άπάντησε με το αίσινο μενιδιά
του ο Αδωνις Κύρου.

— Νά σέ γαρό, Αδωνι!...
Κινδυνεύει η ύποληρή μου κι' έχω
ανάγκη της ήθλης σου προστά-
σίας."

— Λέγε λοιπόν και μ' έσκα-
σες. Βλέπεις, έχω και δουλειά."

— "Ελα μαζί μου για πέντε
λεπτά. Θα πάμε στο Κεσάτη
την μπύρα ν' έχει θα σέ παρα-
καλέσω να βεβαιώσης: γιατί κι
ξέρεις για ν' άποκαταστή-
η ύποληρή μου. Θα πεταχτούμε με
μυόντω και τα λείε στο δρόμο."

"Ο μακαρίτης δεινότης της
«Εστίας» έπαισνε, ότι πράγματι
κάτι θα έπαδε ο Λάσκαρης και
μπήκε μαζί του στο μυόντω."

— Λέγε λοιπόν, τί σου συμβεί-
νει; τόν ρώτησε μόλις ξεκίνησαν.

— Νά, με δυο λέξεις, περί τί-
νος πρόκειται. Από φίλο, που
μιάς περιμένον στο Κεσάτη, άμ-
φιστητόν μια λεπτομέρεια της
ζωής μου, την οποία γνωρίζεις
και θέλω να τους άντηρωθής."

—Δεν καταλαβαίνω τί μου λές."

Μά όποια να έξηγηρή καλά
ο Λάσκαρης, το μυόντω είχε φτά-
σει στο Κεσάτη. Έκει καθόντοσαν σ' ένα τραπέζι ο τότε λογαζός
του περβολικού και ήδη στρατηγός κ. Ίωάν. Πετρίδης κι' ο Νόν-
τας Σημαντήρας, δομηρός."

— Τί τόν κοινοτάσας, βρέ άθεόφοβο και με ξεπάτισσε αυτός ο
τρελλός; τούς ρώτησε ο Κύρου.

— Πέντε μπύρες, γκαρσόν και μεζέ! Έσπευσε να διατάξη ο Λά-
σκαρης, για να μην άφήση τούς άνιδεους φίλους του και φίλους του
Κύρου να έξηγησουν ότι κανένας δεν τόν εκούονισσε."

— Μά γιατί πέντε μπύρες, αφού είμαστε τέσσερες; ρώτησε ο
Αδωνις."

— Διψώ, διψώ πολύ, άπάντησε ο Λάσκαρης."

"Η μπύρες έφταναν στο λεπτό. "Ο Λάσκαρης κράτησε δυο ποτή-
ρια. Το ένα το τοισυτέρας μισοστό στο τραπέζι που καθόνταν και το
άλλο στο διπλανό τραπέζι που ήταν πίσω του."

— Μά τί σου συνέβη τέλος πάντων; τόν ρώτησε ο Κύρου."

— Άκουσε λοιπόν, είχε ο Λάσκαρης. Πρόσεξε με καλά. Τί σου
θυμίζω τη στιγμή αυτή;

— "Ενα δραπέτη του φρενοκομείου, άπάντησε με θηνά ο Κύρου."

— "Όχι, έχεις άδικο. Σού θυμίζω τόν άνθρωπο τού Αισώπου."

— Ποιόν άνθρωπο;

— Τόν άνθρωπο που λέει ο Αίσωπος, ότι δυό... μ-π-ύ-ρ-ε-ς φέρει,
την μιν έμπροσθεν, την δέ όπισθεν!... Όρίστε! Μιά... δυό
μ-π-ύ-ρ-ε-ς."

Και έδειξε στόν κατά-
ληκτο Κύρου την μια
μπύρα που είχε μισοστό
του και την άλλη που ε-
χε βάλει πίσω του..."

Κόκκαλο ο Αδωνις
Κύρου."

